

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!

Kde jsou lidé, kteří opravdu plní toto nejvyšší ze všech přikázání? Kde jest kněz, který mu učí čistě a správně? „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiných Bohů mimo mne!“ Tato slova jsou dána tak jasně, tak **nepodmíněně**, že by nesmělo býti vůbec žádné úchytky! Také Kristus poukazoval na ně s velkou jasností a zřetelností! Tím více nutno litovati, že miliony lidí jdou kolem nich nevšímavě a oddávají se kultům, které se příkře staví proti tomuto nejvyššímu ze všech přikázání. Avšak nejhorší při tom jest, že tohoto přikázání svého Boha a Pána neváží si ani lidé s horlivou vírou, v bludné domněnce, že Boha v tomto zřejmém přestupování jeho přikázání dokonce ctí a jemu se líbí!

Tato veliká chyba může žít jen ve **slepé** víře, při které je vyloučeno každé zkoumání. Vždyť slepá víra jest jen bezmyšlenkovitost a duševní lenost takových lidí, kteří jako lenoši a ospalci snaží se podle možnosti, aby se vyhnuli probuzení a vstávání, protože to přináší s sebou povinnosti, jichž plnění se bojí. Každá námaha budí v nich hrůzu. Vždyť jest mnohem pohodlnější nechat za sebe pracovati a myslet jině!

Kdo však nechá za sebe myslet jině, ten dává jim nad sebou moc, snižuje sebe sama na otroka a činí se tím nesvobodným. Bůh dal člověku sílu svobodného rozhodnutí, dal mu schopnost myšlení a cítění a musí se mu proto přirozeně dostati také vyúčtování za všechno to, co nese s sebou tato schopnost svobodného rozhodování! Bůh chtěl mít **svobodné lidi**, ne otroky!

Jest smutné, když člověk z lenosti dělá ze sebe **pozemsky** otroka, ale strašlivé jsou následky, znehodnotí-li se **duchovně** tak, že se stane tupým následovníkem nauk, které odporují přesným příkázáním Božím. Nic jim nepomůže, snaží-li se uspati tu a tam probouzející se pochybnost výmluvou, že největší zodpovědnost za to musí konečně nésti ty osoby, které bludné odchylky do učení zavedly. To jest ovšem samo o sobě správné. Kromě toho jest však každý jednotlivec zvlášť zodpověden za všechno to, co sám myslí a koná. Nemůže se mu z toho prominouti nic.

Každý, kdo nerozvíjí v plném, jemu možném rozsahu dané mu schopnosti cítění a myšlení, ten se proviňuje!

Není to hřích, ale povinnost, aby při probouzející se zralosti, kterou vchází pro sebe do plné zodpovědnosti, začal také každý přemýšlet o tom, čemu byl dosud učen. Nemůže-li uvést své city v soulad s něčím z toho, čemu byl učen, nemá to slepě přijímat za správné. Škodí si tím jen sám, jako při špatném nákupu. Má zanechat všeho, čeho se nemůže přidržeti z přesvědčení. Jinak stává se jeho myšlení a konání pokrytectvím.

Člověk, který to či ono skutečně dobré opomíjí proto, že to nemůže pochopiti, není daleko tak zavrženíhodný jako ti, kdo bez přesvědčení přidržují se kultu, jehož úplně nechápou. Myšlení a konání vycházející z takového neporozumění jest prázdné. Z takové prázdnoty nenásleduje přirozeně žádné dobré zvrtné působení, protože v prázdnotě není žádné **živé** příčiny k něčemu dobrému. Tím stává se to pokrytectvím, které se rovná rouhání. Vždyť člověk snaží se tím předstírat Bohu něco, co neexistuje. Chybí tu živé city! To činí každého, kdo to koná, opovrženým a vyvrhelem!

Miliony lidí, kteří v bezmyšlenkovitosti holdují věcem, které přímo odporují Božským příkázáním, jsou nezbytně spoutáni a úplně neschopni duchovního vzestupu, vzdor tomu, že snad byli i horliví ve své víře.

Jen svobodné přesvědčení jest živé a může proto tvořiti také živoucí! Ale takové přesvědčení může se probuditi jen bystrým zkoumáním a vnitřním procítěním. Kde zůstalo nejmenší nepochopení, nemluvě ani o pochybnosti, nemůže nikdy vzniknouti přesvědčení.

Jen plné pochopení bez mezer jest stejnoznačné s přesvědčením, které jedině má duchovní cenu.

Jest přímo bolestný pohled, jak v kostelích se lid bezmyšlenkovitě křížuje, klaní a poklekává. Takové automaty nesmí býti počítány k myslícím lidem. Znamení kříže jest znamením Pravdy a tím i znamením Boha! Každý kdo používá tohoto znamení Pravdy ve chvíli, kdy nitro jeho v okamžiku používání není současně v každém směru pravdivé, a veškeré jeho city nejsou založeny na bezpodmínečné Pravdě, ten uvaluje na sebe vinu. Takovým lidem by bylo stokrát lépe, kdyby zanechali křížování, a nechali si je pro chvíle, ve kterých celou svou duši postavili na Pravdu a tím na samotného Boha a jeho vůli. Neboť Bůh, jejich Pán, jest Pravda.

Avšak modloslužbou a zřejmým přestoupením nejsvětějšího ze všech příkázání jejich Boha jest, prokazují-li symbolu takovou poctu, která přísluší jedině Bohu!

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne!“ Je to řečeno výslovně. Stručně, zřetelně a jasně, bez

připuštění i nejmenší odchylky. Také Kristus zvláště poukazoval na toto nutné zachovávání. Zúmyslně a významně jmenoval to právě před farizeji **nejvyšším** zákonem. To jest takovým zákonem, který za žádných okolností nesmí býti překročen nebo nějak pozměněn. Toto označení zároveň také praví, že všechno jiné dobro a všechna jiná víra nemůže nabýti plné hodnoty, nedodrží-li se nezkráceně tento **nejvyšší** zákon! Že na tom záleží dokonce **všechno!**

Pozorujme jednou zcela bez předsudků uctívání monstrance! U mnohých lidí jest v tomto uctívání rozpor vůči jasnému nejvyššímu přikázání.

Očekává snad člověk, že jeho Bůh sestoupí do této vyměnitelné hostie jen proto, že on jí prokazuje Božské pocty? Nebo že Bůh jest přinucen sestoupiti, posvěti-li se taková hostie? Jedno jest stejně nemyslitelno jako druhé. Takovým svěcením nemůže se utvořiti bezprostřední spojení s Bohem, neboť cesta k tomu není tak prostá a lehká. Lidé a lidští duchové nemohou po ní vůbec jíti až ke konečnému cíli.

Když tedy člověk pokleká před sochou ze dřeva vyřezanou, jiný před sluncem, třetí před monstrancí, prohřešuje se tím každý proti nejvyššímu přikázání Božímu, jakmile **vidí v tom Božské**, tedy samotného živého Boha a očekává od toho bezprostřední Božskou milost a požehnání! V takovém falešném předpokladu očekávání a cítění bylo by **skutečné** a vlastní přestoupení, nezakrytá modloslužba.

Stoupenci mnohých náboženství provádějí takovouto modloslužbu často velmi horlivě, třeba i různými způsoby.

Každý člověk, který plní povinnost vážného a opravdového myšlení, které vzniká z jeho schopností, **musí** se s tím ocitnouti v rozporu. Může ho snad dočasně násilně přehlušiti jen bezprávím slepé víry jako zahaleč, který líným spánkem zanedbává své denní povinnosti. Ale vážný člověk nezbytně vycítí, že jest mu v prvé řadě hledati **jasnost** ve všem, co má býti mu svatým!

Jak často vysvětloval Kristus, že lidé mají podle jeho nauky **žítí**, aby z toho měli zisk, to jest, aby mohli dospěti k duchovnímu vzestupu a k věčnému životu. Již ve slovech „věčný život“ jest projevena duchovní **živoucnost**, ne však duchovní lenost. Poukazem, aby se podle jeho učení **žilo**, varoval výslovně a zřejmě před tupým přijímáním těchto nauk, jako před něčím nesprávným a marným.

Prožití může se přirozeně díti jen v přesvědčení a nikdy jinak. Ale přesvědčení vyžaduje plné pochopení. A pochopení opět silné přemýšlení a vlastní zkoumání. Nauky nutno zkoumati a odvažovati vlastními city. Z toho vyplývá samočinně, že slepá víra jest úplně nesprávná. Avšak všechno nesprávné může sice lehce vésti k sestupu a ke zkáze, ale nikdy ke vzestupu. Vzestup jest totéž jako oproštění se ode všeho tlaku. Dokud tíží ještě někde tlak, nemůže býti řeči o oproštění nebo vysvobození. Ale nepochopení **jest tlak**. Ten se neuvolní dříve, pokud se plným pochopením neodstraní místo takového tlaku nebo mezera.

Slepá víra zůstane vždy souznačnou s nepochopením! Proto nemůže býti nikdy přesvědčením a nemůže tedy také přinést žádného oproštění a žádného vysvobození! Lidé, kteří se omezili slepou vírou, nemohou býti duchovně živí. Rovnají se mrtvým a nemají žádné ceny.

Začne-li člověk správně myslet, klidně a pozorně sledovati všecka dění a logicky řaditi je k sobě, pak dojde sám k přesvědčení, že Bůh ve své dokonalé čistotě v důsledku své vlastní tvůrčí vůle **nemůže k zemi!**

Bezpodmínečná čistota a dokonalost, tedy právě Božské, vylučuje sestup do hmoty. Rozdíl jest tu příliš veliký, než aby bylo vůbec možno bezprostřední spojení, aniž by bylo činěno po právu nutným k tomu přechodům, jak je podmiňují druhy podstaty a látky, nacházející se mezi Božským a hmotou. Avšak činiti po právu těmto přechodům může býti provedeno jen vtělením, jako se to stalo u Syna Božího!

Protože tento „vešel k Otci“, tedy vrátil se ke svému původu, jest také on opět v Božském a tím právě jest odloučen od pozemského.

Výjimka v tomto směru znamenala by odchylku od tvůrčí Božské vůle a to by opět znamenalo nedostatek dokonalosti.

Dokonalost jest však neodlučitelná od Božství. Tak nezbývá jiná možnost, nežli že i jeho tvůrčí vůle jest dokonalá, což musí býti souznačné s neodchylným. Kdyby lidé byli rovněž dokonalí, mohl a musel by z povahy věci samé jíti každý vždy přesně touže cestou, jako druhý.

Jen nedokonalost může připustiti různost!

Právě v plnění dokonalých Božích zákonů jest i Synu Božímu po jeho „vejíti k Otci“ vzata i možnost, aby byl osobně ve hmotnosti, čili aby sestoupil k zemi. Není to možné bez vtělení podle zákonů stvoření.

Z těchto důvodů musí každé Božské uctívání nějaké **hmotné** věci na zemi znamenati přestoupení nejvyšších zákonů Božích. Božská pocta smí býti prokazována jedině živému Bohu. A právě Bůh následkem své Božskosti nemůže býti na zemi.

Hrubohmotné tělo Syna Božího muselo rovněž v důsledku dokonalosti Boží v jeho tvůrčí vůli býti **čistě pozemské**. Nesmí proto býti označováno jako Božské a nesmí se na ně hleděti jako na takové ¹⁾.

Všechno, co jest s tím v odporu, dosvědčuje logicky pochybnost o bezpodmínečné **dokonalosti Boží** a musí proto býti nesprávné! To jest nepopíratelné a neklamné měřítko pro pravou víru v Boha.

Jinak jest tomu s čistou symbolikou. Každý symbol plní povzbudivě svůj dobrý účel, pokud se na něj opravdu hledí jako na takový. Pohled na symbol napomáhá velmi mnohým lidem k většímu a ucelenějšímu soustředění. U mnohých se při pohledu na symbol jejich náboženství snáze a nezkaleněji upoutají myšlenky na Stvořitele, nechť jest pro ně pochopitelným pod jakýmkoliv jménem. Bylo by tedy nesprávné pochybovati o vysoké hodnotě náboženských obyčejů a symboliky. Nesmí se však při tom nic stupňovati až ke zbožňování a uctívání **předmětů**.

Protože tedy Bůh sám nemůže přijíti na zemi do hrubohmotnosti, přísluší jedině samotnému lidskému duchu, aby stoupal vzhůru cestou k duchovně bytostnému, ve kterém jest jeho původ. A Božské sestoupilo na zemi skrze vtělení, aby **ukázalo tuto cestu**.

Neboť jedině v Božském jest prasíla, ze které může

plynouti živé Slovo. Člověk však nesmí se domýšleti, že Božské zůstalo na zemi proto, aby každý člověk, jakmile v něm vznikne přání, byl ihned zcela zvláštním způsobem přijat na milost. K dosažení milosti jsou zde **železné zákony Boží ve stvoření a jediné jejich bezpodmínečné následování může přinést udělení milosti!** Každý, kdo chce k světlým výšinám, nechť se podle toho řídí!

Nikdo nemá přirovnávati dokonalého Boha k pozemskému králi, který podle svého nedokonalého lidského uvážení může udělovati libovolnou milost podle rozsudků, vyslovených jeho soudci, kteří jsou s ním stejného druhu. **Něco takového není možno v dokonalosti Stvořitele a jeho vůle!**

Lidský duch musí si konečně zvykati na myšlenku, že se musí **sám** a to velmi energicky pohnouti, aby se mu dostalo milosti a odpuštění. Aby tak konečně plnil svou povinnost, kterou dosud líně přehlížel. Má se vzchopit a pracovat sám na sobě, nechce-li se vrhati do temnoty zavrženců. Spoléhati se na svého Spasitele, znamená spoléhati se na jeho slova. Učiniti živým skutkem to, co mluvil! **Nic jiného nemůže člověku pomoci!** Prázdna víra není mu nic platná. Věřiti v něho neznamena nic jiného než věřiti jemu. Bez záchrany jest ztracen každý, kdo se s plným úsilím nechopí provazu, daného mu do ruky slovem Syna Božího, aby se po něm vyšplhal vzhůru!

Chce-li člověk opravdu míti svého Spasitele, musí se konečně již vzchopiti k duchovní činnosti a práci, která nesměruje jen k pozemským výhodám a požitkům, ale musí usilovati vzhůru k němu. Člověk nesmí náročně očekávat, že Spasitel sestoupí k němu. Cestu tam ukazuje mu Slovo. Bůh neběhá s žebráním za lidstvem, když toto tvoří si o něm falešný

obraz, odvrací se od něho a jde nesprávnými cestami. Tak pohodlné to není. Protože u četných lidí zahrnul se takový nesmyslný názor následkem nesprávného pochopení, bude se muset lidstvo teprve zase učit, aby se svého Boha **bálo**. V neodvratném zvrtném působení pohodlné nebo mrtvé víry lidstvo pozná, že Boží vůle stojí pevně ve své dokonalosti a nedá se lámat. Kdo se nepraví do Božských zákonů, utrpí škodu nebo bude i rozdrčen. Tak musí se konečně státi i těm, kdo holdují takové modloslužbě a prokazují Božskou poctu nebožskému! Člověk musí přijít k poznání, že **Spasitel na něho čeká, ale nejde si pro něho!**

Víra či správněji řečeno blud, ve kterém žije dnes většina lidstva, **musela zklamati**. Musí dokonce vésti do tísně a zkázy, **protože tato víra jest mrtva** a nemá v sobě pravého života.

Jako Kristus očistil kdysi chrám od penězoměnců, **tak** musí býti lidé teprve vybičováni ze vši lenosti svého myšlení a cítění vůči svému Bohu! Kdo nechce jinak, nechť spí klidně dál a nechť se pohodlně rozvaluje na měkké podušce sebeklamu, že věří správně, když co nejméně myslí a že hloubání jest nakonec hříšné. Jeho probuzení bude strašlivé! Jest mu blíže než tuší! Bude mu pak naměřeno podle jeho lenosti!

Jak může očekávati člověk, který věří v Boha, a který přemýšlel o jeho podstatě a velikosti a přece ví, jak dokonalá vůle Boží spočívá ve stvoření jakožto pracující zákony přírodní, že mu jeho hříchy mohou býti odpuštěny nějakým uloženým pokáním úplně proti těmto Božským zákonům nezbytného zvrtného působení! Ani Stvořiteli by to nebylo možné! Vždyť tvůrčí a vývojové zákony vzešlé z jeho **dokonalosti**, nesou v sobě ve svém působení jediné a dokonale a samočinně odměnu nebo trest

v dozrávání a sklizni dobrého nebo zlého, co lidský duch zasel. A to v nezměnitelné spravedlnosti.

Cokoliv Bůh chce, každý z jeho nových činů vůle, musí vždy znovu chovati v sobě dokonalost. Nemůže proto také přinést nejmenší úchyly od dřívějších činů vůle, ale musí s nimi v každém směru souhlasiti. V dokonalosti Boží musí se všechno, vůbec všechno, ubíratí vždy stejnými drahami. Každé bezprostřední odpuštění hříchů jiným způsobem než plněním Božských zákonů jest tedy nemožnou věcí. Tyto zákony jsou ve stvoření a každý lidský duch na své cestě musí se jim nezbytně podrobiti, chce-li se dostat do království Božího.

Jak může člověk při trošce přemýšlení očekávat nějaké úchyly? Vždyť by to bylo vyslovené zmenšování jeho dokonalého Boha! Když Kristus za svého pozemského života řekl tomu či onomu člověku: „Odpouštějí se tobě hříchové tvoji,“ bylo to zcela správné. Neboť ve vážné prosbě a pevné víře jest záruka, že dotýčný člověk bude v budoucnosti podle učení Kristova žítí. Tím **musel** dosíci odpuštění hříchů, protože zaujal správné postavení vůči Božským zákonům ve stvoření a nejednal již proti nim.

Ukládá-li některý člověk podle vlastního úsudku pokání druhému a pak prohlásí, že tím jsou odčiněny jeho hříchové, klame tím buď vědomě, nebo nevědomě sebe i toho, kdo u něho pomoci hledá! Nadnáší se tak bez výčitek svědomí daleko nad Božství.

Kdyby jen lidé chtěli konečně svého Boha bráti **přirozeněji!** Toho, jehož činy vůle vytvořily živou přírodu! Ale takto v bludu své slepé víry činí z něho pouhý prelud. A on přece jest největší skutečností a ne preludem. Právě v té přirozené dokonalosti nebo dokonalé přirozenosti, jako prazdroj všeho bytí, jako

východisko všeho živého, jest Boží velikost tak mocná a pro lidského ducha tak nepochopitelná! Ale mnohá učení jsou často násilně tak překroucena a zapletena, že se člověku zbytečně ztěžuje, ba někdy i zcela znemožňuje každá čistá víra, protože při tom nutně postrádá každé přirozenosti. A jaké neuvěřitelné odpory chovají v sobě mnohé nauky!

Naříklad mají za základní myšlenku všemoudrost a dokonalost vůle a z ní vyplývajícího slova Božího! Avšak v tom musí býti přirozeně **nezměnitelnost**, která se neuchyluje ani o vlásek. Jinak nelze si myslet dokonalost. Jednání mnohých nositelů náboženství ukazuje však **pochybnosti** o vlastním učení, protože jsou často v přímém odporu s tímto učení a svými skutky zřejmě zapírají jeho základy! Například zpověď a ukládání pokání, obchod odpušky prostřednictvím peněz, modlitby, které mají přinést bezprostřední odpuštění hříchů a jiné podobné zvyky jsou při klidném uvážení popřením Božské vůle, spočívající v zákonech stvoření. Kdo v myšlenkách nedělá skoky do něčeho, co se vznáší bez opory, nemůže v takovém jednání nalézat nic jiného, než nezbytné snižování dokonalosti Boží.

Jest zcela přirozeno, že tento bludný předpoklad lidí, že mohou poskytovat odpuštění hříchů a podobné útoky na dokonalost Božské vůle, vedly nutně ke hrubým výstřelkům. Jak dlouho potrvá ještě pošetilost domněnky, že jest možno prováděti tak nečistý obchod se spravedlivým Bohem a jeho nezměnitelnou vůlí?

Když Ježíš, jakožto Syn Boží, řekl kdysi svým učedníkům: „**Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny,**“ netýkalo se to oprávnění ke všeobecnému a libovolnému jednání.

To by přece bývalo totožným s převrácením Božské vůle v nezměnitelné síle zvratných působení, která v sobě chovají odměnu i trest v neúplatné, živé a účinné, tedy Božské a tím i dokonalé spravedlnosti. Bylo by to připuštění porušování zákonů.

To by nebyl Ježíš mohl činiti nikdy. A on toho také neučinil! Vždyť on přišel, aby zákony „naplnil“ a ne aby je rušil!

Ježíš mínil těmito slovy zákonitý a ve vůli Stvořitele spočívající děj, že člověk může druhému člověku odpustiti **to, co mu tento osobně učinil** zlého! Jako postižený má právo a také moc toto odpustiti. Jeho upřímným odpuštěním ulamuje se předem hrot a ubírá se síla karmě, která se ve zvratném působení pro druhého nezbytně vyvíjí. V tomto živém ději jest současně i skutečné odpuštění.

Toto odpuštění může však vycházeti **jen** od postižené osoby samotné oproti původci nebo pachateli. Ne jinak. Proto jest tolik požehnání a osvobození v osobním odpuštění, jakmile je to upřímně míněno a procítěno.

Kdo není účasten přímo, ten jest povahou věci samé vyjmut z předejví zvratného působení a nemůže proto do něho živě, tedy působivě zasahovat. Neboť není připojen. V takových případech jest mu možná jen **přímluva**. Ale i účinek této přímluvy zůstává závislým na duševním stavu těch, kdo jsou zapleteni do věci bezprostředně. On sám musí zůstat stranou a nemůže proto přivoditi odpuštění. **Toto odpuštění jest jen ve vůli Boží**, která se projevuje v zákonech spravedlivého zvratného působení. Sám Bůh by proti nim nikdy nejednal, protože jsou z jeho vůle, která jest od počátku dokonalá.

Jest to spravedlnost Boží, že cokoliv se děje nebo stalo, **může vždy odpustiti jen poškozený**, jak zde na zemi, tak i později v jemnohmotném světě. Jinak musí tíha zvratného působení dopadnouti na původce a jejím vyčerpáním jest pak ovšem vina odpykána. Toto vyčerpání přivodí pak současně nějakým způsobem, který jest ve spojení s tímto vyčerpáním, nebo s postiženou osobou, také odpuštění pachateli. Jinak to není možno, protože by spojovací nitky zůstaly nerozuzleny. To jest výhodou nejen pro pachatele a původce, nýbrž i pro postiženého. Vždyť postižený bez svolení k odpuštění stejně by nemohl úplně vejíti do Světla. Jeho neúprosnost by ho od toho zdržovala.

Žádný člověk nemůže tedy odpouštěti cizí hříchy, při kterých není osobně postižený. Zákon zvratného působení zůstal by tím neovlivněn vůči všemu, co není s ním spleteno živou nití. Takovou živou nit může vytvořiti jen bezprostřední dotčenost. Jedině polepšení jest živou cestou k odpuštění ²⁾.

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne!“ Toto přikázání mělo by býti plamenným písmem vryto do každého lidského ducha, jako přirozená ochrana proti každé modloslužbě!

Kdo skutečně uznává Boha v jeho velikosti, ten musí pociťovati všechny úchylné činy jako rouhání.

Člověk může a má jíti ke knězi pro **poučení**, jestliže tento jest schopen mu je skutečně dáti. Když však někdo nějakým činem nebo nesprávným myšlením chce snížit dokonalost Boží, má se od takového člověka odvrátit. Neboť **sluha** Boží není zároveň Boží **zplnomocněnec**, který by mohl míti právo něco žádati nebo povolovati jeho jménem.

Také pro to jest zcela přirozené a prosté vysvětlení, které bez okolků ukazuje správnou cestu.

Zplnomocněncem Boha nemůže býti ze samotné povahy věci, vůbec žádný člověk, leč že by přicházel bezprostředně z Božského, tedy sám v sobě měl Božské! Jen v tom může, spočívati plná moc.

Poněvadž však člověk není Božský, není také možno, aby mohl býti zplnomocněncem nebo zástupcem Boha. Moc Boží nemůže se přenést na žádného člověka, **protože Božská moc spočívá jedině v Božství samotném!**

Tento logický fakt vylučuje úplně a také samočinně ve své bezpodmínečné prostotě každou **lidskou volbu** pozemského místopředsedy Boha, nebo **volbu nějakého Krista**. Každému takovému pokusu musí býti proto vtištěna pečeť nemožnosti.

V těchto věcech nemůže proto přijíti v úvahu ani volba, ani vyvolení prostřednictvím lidí, nýbrž jen **přímé poslání** od Boha samotného!

Názory lidí nemohou zde býti rozhodující. Po **všem**, co se dosud stalo, byly naopak **vždy daleko, od skutečnosti** a nebyly ve shodě s Boží vůlí. Pro myslící lidi je nepochopitelné, s jak chorobným vyvyšováním lidé se vždy snaží převyšovati svou vlastní hodnotu. Ti lidé, kteří ve své nejvyšší duchovní dokonalosti mohou dosáhnouti právě jen **nejnižší** stupeň vědomého ve věčném duchovně bytostném. Při tom právě v dnešní době veliký počet pozemšťanů se ve svém citění, myšlení a úsilí kromě velikého rozumu velmi málo liší od nejněže vyvinutých zvířat.

Jako hmyz se hemží a lezou horlivě jeden přes druhého, jakoby platilo, že v horlivé honbě a štvanci možno dosáhnouti nejvyššího cíle. Jakmile se však na jejich cíle podíváme blíže a pozorněji, ukazuje se velmi záhy prázdnota a nicotnost horečného pachtění, které vskutku není hodno takové horlivosti. A z chaosu tohoto hemžení vynořuje se bláhové vypínání, že jest, možno voliti, uznati nebo i odmítnouti Vyslance Božího. V tom by bylo odsouzení toho, čeho nemohou býti nikdy schopni pochopiti, jestliže tento vysoko stojící sám se k nim neskloní, aby mu porozuměli. Všechno se dnes odvolává na vědu, rozum a logiku a přitom se přijímají nejhrubší nesmysly, kterých jest tolik v proudění doby.

Pro tisíce lidí není hodno šířiti o tom slov. Jsou tak zaujati svým věděním, že ztratili veškerou schopnost o něčem prostě a jednoduše přemýšleti. Tato slova platí jen těm, kdo si ještě mohli zachovat tolik přirozenosti, že mohou rozvinouti vlastní zdravou schopnost úsudku, jakmile se jim dá k tomu vodítko. Platí pro ty, kteří se nepřikloňují slepě jednou k tomu, podruhé k onomu módnímu proudu, aby právě tak rychle zase odpadli při první vyslovené pochybnosti nevědmců.

Není třeba mnoho námahy k tomu, aby se při klidném přemýšlení došlo k poznání, že z jednoho bytostného druhu nemůže vzejít jiný, který nemá s prvním nic společného. K tomu stačí nejprostší znalosti přírodních věd. Protože však výběžky přírodních zákonů ve světě hrubohmotném přicházejí z živého prazdroje, z Boha, tu jest jasno, že tyto přírodní zákony lze nutně najíti ve stejné neochvějné logice a strohosti i na další cestě k němu.

Jsou dokonce ještě čistší a jasnější, čím jsou blíže

východisku.

Tak jako nemůže býti do zvířete na zemi vštípen duch člověka, aby se tím živé zvíře mohlo státi člověkem, právě tak nemůže býti do člověka vštípeno Božské. Nikdy nemůže se vyvinouti nic jiného než to, co s sebou přináší **původ**. Původ připouští sice ve vývoji různé druhy a složení tvarů, jak možno vyzkoušeti při roubování stromů a směšování při plození, avšak i ty nejúžasnější výsledky zůstávají nutně vždy v rámci základních látek, které byly dány původem.

Smísení mezi pozemským člověkem a zvířetem může se udržeti jedině v mezích **hrubohmotných** těl, protože tato těla mají svůj původ ve stejné hmotnosti. Vnitřní původ člověka a zvířete jest nepřeklenutelný ³⁾.

Není možno vyvoditi nebo přivoditi něco, co **převyšuje** vlastní původ, co tedy v původu nebylo obsaženo. Tak jest tomu při rozdílu mezi **duchovním** původem člověka a mezi Božským ⁴⁾.

Kristus jako Syn Boží přišel z Božsky bezbytného a nesl v sobě Božské ze svého původu. Ale i jemu bylo by bývalo nemožným přenést toto živoucí Božské na nějakého člověka, který může pocházeti jen z duchovně bytného. Proto také nemohl nikoho **zplnomocniti**, k jednání, které přísluší jedině **Božskému**, jako například odpouštění hříchů. Toto odpouštění může nastati jen ve vyčerpání a rozuzlení zvrtného působení, které samo přesně se vyvažuje v základech **Božské** vůle, která tkví ve stvoření. V této Božské vůli žije samočinně nezměnitelná spravedlnost Stvořitele v dokonalosti, která jest lidskému duchu nepochopitelná.

Plná moc Syna Božího udělená lidem mohla se vztahovati jen na takové věci, které přiměřeně lidskému duchu jsou lidské. Nikdy nemohla se vztahovati na Božské.

Samozřejmě jest možno logicky i původ člověka nakonec vztahovati na Boha. Ale tento původ **není v Bohu samotném**, nýbrž **mimo** Božské, proto pochází člověk z Boha jen **nepřímo**. **V tom jest ten velký rozdíl!**

Plná moc, která patří například k úřadu místodržitele, mohla by spočívatí samočinně **jen** ve stejném, bezprostředním původu. To může býti každému lehce pochopitelné, protože zplnomocněnec musí míti veškeré schopnosti toho, kdo plnou moc uděluje, aby mohl působiti na jeho místě v činnosti nebo v úřadě. Zplnomocněnec musel by proto vycházeti bezprostředně z Božsky bezbytného, jako byl Kristus.

Podniká-li to přece některý člověk a považuje se za místodržitele třeba i v dobré víře, následuje opět z povahy věci samé, že jeho určení nemůže míti jiného života a dalekosáhlejší platnosti než **čistě pozemské**. Ti lidé, kteří v něm vidí více, jdou proto za bludem, který se jim jako takový ujasní teprve po smrti. Následkem tohoto bludu ztrácejí celý svůj pozemský čas ke vzestupu. Jsou to zbloudilé ovce, které jdou za falešným pastýřem.

Právě tak jako tento nejvyšší zákon: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne,“ se v nepochopení přestupují a nezachovávají i jiné zákony.

A přece nejsou všechna přikázání ve skutečnosti nic jiného, než vyjádření Božské vůle, která od počátku spočívá ve stvoření a

nemůže býti obcházena ani o vlásek.

Jak pošetilou v důsledku této úvahy jeví se zásada mnohých lidí, která se přičítá každé Božské myšlence, každé dokonalosti. Zásada, že „účel světí prostředky“! Jaký šílený zmatek musel by to býti v zákonech Božské vůle, kdyby takto mohly býti přesmykovány! Kdo si dovede učiniti jen malý pojem o dokonalosti, tomu nezbyvá nic jiného než předem odmítnouti takové nemožnosti. Jakmile se člověk pokusí utvořiti si **pravý obraz o dokonalosti Boží**, bude mu to moci sloužiti jako vodítko k lehčímu pochopení všech věcí ve stvoření! Známe-li a máme na zřeteli **dokonalost** Boží, máme klíč k pochopení **díla** Božího, k němuž patří i sám člověk.

Pak pozná, člověk donucovací sílu a vážnou výstrahu slov: „Bůh nesmí býti posmíván!“ Jinými slovy: „Jeho zákony se naplňují a nezměnitelně se projevují. Bůh ponechává koloběh tak, jak ho ustanovil při stvoření. Človíček na tom nic nezmění. Pokouší-li se o to, může nanejvýš docílití toho, že všichni ti, kdo jdou slepě za ním, budou strženi s ním. Není mu nic platno, **věří-li** tomu jinak.

Požehnání může vzejíti jen tomu, kdo se hrdě a zcela odevzdá do vůle Boží, která nese stvoření ve svých přírodních zákonech. Ale to může jen ten, kdo je správně zná.

Nauky, které hlásají **slepou** víru, nutno zavrhnouti jako mrtvé a proto škodlivé. Jen takové nauky, které skrze Krista volají k **oživení**, to jest k uvažování a zkoumání, aby ze skutečného pochopení mohlo vyrůstí přesvědčení, přinášejí osvobození a spásu.

Jen nejzavržitelnější bezmyšlenkovitost může se domnívati,

že účel lidského života jest hlavně v honbě za získáváním tělesných potřeb a požitků, aby na konec nechal se člověk nějakou zevní formou a krásnými slovy pěkně v klidu osvoboditi od každé viny a následků svých nedbalostí v pozemském životě. Cesta pozemským životem a krok do záhrobí ve smrti není pouze všední jízdou, na kterou jest, možno koupiti si jízdenku v poslední chvíli.

Takovou vírou člověk **zdvojnásobuje** svou vinu! Neboť každé pochybování o neúplatné spravedlnosti dokonalého Boha **jest rouháním!** Víra v libovolné odpuštění hříchů bez námahy jest však zřejmým svědectvím **o pochybování** o neúplatné spravedlnosti Boží a jeho zákonů. Ba více, neboť taková víra potvrzuje přímo víru v Boží libovůli, která by byla totéž jako nedokonalost a nedostatečnost!

Žalostní, politování hodní věřící! Bylo by jim lépe, kdyby byli dosud nevěřícími. Pak mohli by snáze a bez překážky najíti cestu, o které se domnívají, že již ji našli.

Záchrana jest pouze v tom, nepotlačovati klíčící myšlení a tím probouzející se pochybnost, neboť v tom se ozývá zdravá touha po Pravdě.

Zápas s pochybností jest zkoumání, po kterém nepopíratelně musí následovati zavržení dogmatické přítěže. Jen duch úplně osvobozený ode všeho nepochopení může se v radostném přesvědčení vznésti ke světlým výšinám, k ráji!

1)

Přednáška: [58. Vzkříšení pozemského těla Kristova.](#)

2)

Přednáška: [6. Osud.](#)

3)

Přednáška: [49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.](#)

4)

Přednáška: [51. Duch.](#)